

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Kun en Spillemand

Citation: Andersen, H. C.: "Kun en Spillemand", i Andersen, H. C.: *Kun en Spillemand*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 152. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen05val-shoot-idm139867560575648/facsimile.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Kun en Spillemand

Salen; Bevægelsen gjorde hende dobbelt smuk; Blødet skinnede gennem de fine Kinder; hendes mørke Teint vandt ved Belysningen. Hun var meget smuk: en deilig Mignon, kun for fiint bygget for et Sydens Barn.

»Hun danser sig en Feber til!» sagde den gamle Frue.

Hr. *Patemann*, Godsets Sjølesørger, med det væmmelig søde Smil om Munden, var af samme Mening som den naadige Frue. Det gik dem begge med Dands, som det gaer Hundene med Vandet: de undvære det saa længe, at de tilsidst faae Afsky for det.

Naomi syntes ei et lægge Mærke til *Christian*, den blonde *Ludvig* var den Lykkelige, men *Christian* kunde jo heller ikke danse. Pludselig stod hun for ham, hun lagde sine Arme paa hans Skuldre, og de fløi i den hvirvlende Valt. Alt løb rundt for ham, men slippe hende kunde han jo ikke. Han traadte hende paa Fødderne, han stødte sine Knæ imod hendes.

»Jeg faaer saa ondt!» sukkede han, og hun lod ham synke ned paa en Stol, lo af ham og svævede med en ny Dandser gennem Salen.

En amerikansk Forfatter fortæller os, at naar Elsdyret er saaret til-døde af Jægerne, forlader det sine Ledsagere for at døe af sig selv; et lignende Instinct drev *Christian* bort; han var jo en vingskudt Fugl mellem de andre høitflyvende.

Tjeneren ledte ham med tændt Lygte over Gaarden til den gamle Bygning; i den nye vare alle Gjesteværelser optagne. Gjennem en smal Port traadte de ind i den lille firkantede Gaard, som engang havde været hele Herresædets Gaardsplads; op af den spiralformige Taarntrappe, gennem flere høie, gammeldags Værelser kom de til et lille Kammer, der i Hast var indrettet til at sove i. Geværer af høist forskjellig Form og en uendelig Mængde Ridepidske hang rundt om paa Væggen.

»Her er Sovekammeret!» sagde Karlen og tændte Lyset. »Og der hænger Stamfruen, som vil passe paa Dem medens De sover!» tilføjede han leende, idet han belyste over Døren Portraitet af en Dame i Middelalderens Costume; men det Forunderligste var, at hun om Halsen bar en Jernlænke, der hang hende ned over Skuldrene og Brystet.

»Det var en mandhaftig Frue!» sagde Karlen, »hun havde nok ikke saa stor en Apotekerregning som vor gamle Grevinde! Hun laae i sin Tid i Strid med en Naboherremand, og han fik hende til Fange.